

## П Ж Т Ъ

Природа бѣ ся засмяла,  
Ускошка доба настала;  
Мени едничка утѣха,  
Лятна ми чюдна епоха.  
Всѣду бѣ живость раздала,  
Нагонна хубость простряла:  
Мина зима студена,  
Мени мюто мразена,  
Мина пролѣтъ хубава,  
Мени красна, либава;  
Вси земни ствари когато,  
Дарени бѣхъ богато:  
Сяка душа жива,  
Сили кат' си развива,  
Кога изъ гробъ въскръсва,  
Отъ лѣность ся отрѣсва.  
Сяка мравка и пчелка,  
Своя хранка кат' събира;  
Сяко дръвце и билка,  
У животъ ся намира.  
Чистый въздухъ особно,  
Кат' си духа охотно,  
Въвъ кръвъ ми ся обръща,  
Кат' ми сили повръща.  
Още кога цвѣтя цвѣтяхъ,  
И листи си ширяхъ.  
Кога дръва, вошки и трѣви,